

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžk/4/2017
Identifikačné číslo spisu: 1012200124
Dátum vydania rozhodnutia: 21.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1012200124.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Sone Langovej v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobca): pplk. Ing. S. X., nar. XX.XX.XXXX, bytom E., zastúpený: Advokátska kancelária IURISTICO, s.r.o., Čimborkova 13, Košice, IČO: 36 588 041, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-155/2011 zo dňa 03.10.2011, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/32/2012-95 zo dňa 13. septembra 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/32/2012-95 zo dňa 13. septembra 2016 z a m i e t a.

Sťažovateľovi náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 5S/32/2012-95 zo dňa 13. septembra 2016 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z. z., Správny súdny poriadok (ďalej len „S. s. p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-155/2011 zo dňa 03.10.2011, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil Personálny rozkaz 1. viceprezidenta Policajného zboru č. 26 zo dňa 29.06.2011, ktorým bol žalobca služobne zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Východ, Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia Policajného zboru (ďalej len „ÚBOK P PZ“) služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky (ďalej len „MV SR“) podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“), dňom 01.07.2011 preložený k ÚBOK P PZ, služobného úradu MV SR.

2. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že z obsahu administratívneho spisu zistil, že Personálnym rozkazom 1. viceprezidenta Policajného zboru č. 26 zo dňa 29.06.2011 bol žalobca podľa ust. § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Zb. dňom 01.07.2011 preložený v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent špecialista protidrogového oddelenia odboru Východ ÚBOK P PZ služobného úradu MV SR. Súčasne bol odvolaný dňom 30.06.2011 z doterajšej funkcie, pričom ustanovenie do funkcie dňom 01.07.2011 má byť vykonané riaditeľom ÚBOK P PZ služobného úradu MV SR. Z odôvodnenia predmetného rozhodnutia je zrejmé, že Personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 257/2011 bola v dôsledku organizačných zmien dňom 30.06.2011 zrušená funkcia žalobcu a bola vytvorená nová funkcia podľa § 35 ods. 3 zákona, pričom podľa čl. 4 ods. 2 písm. e) bod 2 Nariadenia Ministerstva vnútra SR č. 174/2010 v znení neskorších predpisov je na preloženie na inú funkciu príslušný 1. viceprezident Policajného zboru. Proti predmetnému personálnemu rozkazu (č. 26) podal žalobca odvolanie, o ktorom bolo rozhodnuté preskúmaným rozhodnutím žalovaného. Následne bol žalobca v súlade s ust. § 33 ods. 1 zákona ustanovený do voľnej funkcie starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava, ÚBOK P PZ služobného úradu Ministerstva vnútra SR, a to Personálnym rozkazom riaditeľa ÚBOK P PZ č. 246 zo dňa 30.06.2011.

3. Ďalej mal krajský súd z obsahu spisu za preukázané, že Personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 257/2011 Minister vnútra SR dňom 30.06.2011 na odbore Východ ÚBOK P PZ zrušil 3 tabuľkové miesta funkcie staršieho referenta, špecialistu protidrogového oddelenia (funkcie s číselným označením ID 1390, ID 1391 a ID 1392). Dňom 01.07.2011 vytvoril 3 nové tabuľkové miesta - funkcie staršieho referenta špecialistu protidrogového oddelenia (funkcie s číselným označením ID 1390, ID 1391 a ID 1392) na odbore Bratislava, ÚBOK P PZ. Na jednej zo zrušených funkcií, konkrétne ID 1392 bol do dňa 30.06.2011 na odbore Východ ÚBOK P PZ ustanovený v súlade s § 33 ods. 1 zákona žalobca. Personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 257/2011 súčasnosťou od 01.07.2011 vykonal na ÚBOK P PZ tento organizačné a systemizačné zmeny. Ich súčasťou bolo aj presunutie 3 vyššie uvedených policajných funkcií z pôsobnosti odboru Východ ÚBOK P PZ do pôsobnosti odboru Bratislava ÚBOK P PZ.

4. V konaní súd zároveň zistil, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/24/2012-83 zo dňa 20. júna 2013 súd zamietol žalobu vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-155/2011 zo dňa 30.10.2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti personálnemu rozkazu riaditeľa ÚBOK P PZ č. 244 zo dňa 30.06.2011, ktorým v súlade s § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. bol žalobca dňom 01.07.2011 ustanovený do funkcie starší referent špecialista protidrogového oddelenia, odboru Bratislava ÚBOK P PZ, služobného úradu MV SR. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 8Sžo/58/2013 zo dňa 18. septembra 2014.

5. Podľa názoru krajského súdu je správna argumentácia žalovaného v súvislosti s posúdením zrealizovaných organizačných zmien u žalobcu. Z personálneho rozkazu, aj z druhostupňového správneho rozhodnutia je dostatočne zrejmé, že odvolanie žalobcu z funkcie a potom jeho následné ustanovenie do inej funkcie sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali v dôsledku personálneho rozkazu č. 257/2011.

6. V súvislosti s výkladom ustanovenia § 33 zákona krajský súd zdôraznil skutočnosť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru, SIS, Zboru väzenskej a justičnej stráže SR, Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva, ide o právny pomer štátno-zamestnanecký. Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu, čiže rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromno-právnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s tým súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodý) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter

zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu (I Sžo/246/2009).

7. Krajský súd konštatoval, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere, resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov, ktorých funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená ich ustanovením na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii.

8. K námietke žalobcu, že nebola zabezpečená účasť odborového orgánu na príprave a realizácii personálnych zmien krajský súd uviedol, že s touto nie je možné súhlasiť, pretože podľa čl. 3 ods. 7 kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov PZ na rok 2011: „Ministerstvo prerokuje s odborovým zväzom navrhované organizačné zmeny, najmenej 60 dní pre ich uskutočnením. Ak je zástupca odborového zväzu členom komisie pripravujúcej organizačné zmeny, nemusí byť táto časová lehota dodržaná“. Z obsahu administratívneho spisu je dostatočne preukázané, že predseda OZP SR sa zúčastnil na príprave predmetnej organizačnej zmeny realizovanej personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 257/2011.

9. Na základe uvedených skutočností a s prihliadnutím na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/24/2012-83 zo dňa 20. júna 2013 a potvrdzujúci rozsudok NS SR sp. zn. 8Sžo/58/2013 zo dňa 18. septembra 2014 krajský súd žalobu zamietol v zmysle ust. § 190 S. s. p.

10. Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote žalobca kasačnú sťažnosť podľa § 440 ods. 1 písm. f/ a g/ S. s. p., v ktorej uviedol, že napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, ktorým došlo k porušeniu práva sťažovateľa na spravodlivý proces.

11. V kasačnej sťažnosti sťažovateľ opätovne uviedol, že správne orgány vec nesprávne právne posúdili, nedostatočne zistili skutkový stav veci, resp. niektoré ich skutkové tvrdenia sú v rozpore s obsahom spisu. Má za to, že boli porušené jeho procesné práva, vrátane práva na procesnú úpravu konania o preložení, správne orgány zaťažili svoje konanie aj inou vadou s potenciálnym vplyvom na jeho zákonnosť a vydali nepreskúmateľné rozhodnutia. Podľa sťažovateľa, krajský súd porušil zákon tým, že vec posúdil úplne nedostatočne, rozsudok zaťažil vadou nesprávneho právneho posúdenia a opomenutím vysporiadať sa so zásadnými námietkami, tiež vadou odňatia možnosti konať. Nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi ako účastníkovi konania, aby uskutočnil jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V prvom rade sťažovateľ uviedol, že spochybnil existenciu samotnej organizačnej zmeny, ktorý by rušila jeho funkciu k momentu vydania personálneho rozkazu o jeho preložení podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z. zo dňa 29.06.2011 a až následne bol vydaný personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 257/2011 zo dňa 30.06.2011.

13. Okrem iných dôvodov sťažovateľ namietal aj to, že správne orgány neskúmali a skutkovo nedoložili splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie“ ako jednu z nutných podmienok v hypotéze príslušnej právnej normy, čím zaťažili svoje rozhodnutie nepreskúmateľnosťou pre nedostatok dôvodov (že sa jedná o uvedenú vadu nepreskúmateľnosti, ktorá je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia správneho orgánu, doložil rozhodnutím českého súdu v obdobnom prípade, aplikujúc normu rovnakého znenia). Ako v žalobe uviedol, voľná funkcia v mieste výkonu pôvodnej zrušenej funkcie existovala. Správne orgány neskúmanie uvedenej nutnej podmienky absencie možnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu pôvodnej funkcie (neexistenciu takej funkcie) učinili v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci, keď dôvodili, že je vecou voľnej úvahy správneho orgánu, či príslušného policajta po zrušení jeho funkcie prevedú na inú funkciu v mieste výkonu jeho pôvodnej funkcie alebo ho preložia na inú funkciu do iného miesta výkonu. Odobrenie tohto

právneho názoru správnych orgánov o možnosti voľnej úvahy o tejto otázke rozsudkom krajského súdu je dôsledkom nesprávneho právneho posúdenia týmto súdom.

14. Sťažovateľ opäť poukázal na skutočnosť, že neboli dodržané požiadavky v zmysle § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z., podľa ktorého má nadriadený prerokovať konkrétny návrh na prevedenie alebo preloženie konkrétneho policajta s príslušným odborovým orgánom. Uviedol, že súd venoval pozornosť len jeho námietke týkajúcej sa nesplnenia požiadavky prerokovania organizačných zmien podľa kolektívnej zmluvy.

15. Vzhľadom k uvedenému sťažovateľ navrhol zmeniť napadnutý rozsudok tak, že rozhodnutia žalovaného ako i prvostupňového správneho orgánu sa zrušujú v časti týkajúcej sa žalobcu a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a rozhodnutie, alternatívne zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

16. Ku kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný a uviedol, s právnym názorom žalobcu nesúhlasí a má za to, že žalobca v podanej kasačnej sťažnosti neuvádzal žiadne relevantné nové skutočnosti, opakovane cituje svoj právny názor. Navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť podľa § 461 S. s. p. zamietol.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len "najvyšší súd") ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 S. s. p.) po zistení, že kasačnú sťažnosť podal včas účastník konania zastúpený v súlade s ustanovením § 449 ods. 1 S. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 455 S. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

18. V správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde (§ 2 ods. 1 a 2 S. s. p.).

19. Správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom (§ 6 ods. 1 S. s. p.).

20. Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi, ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

21. Kasačný súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi kasačnej sťažnosti proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní napadnutého rozsudku a po

oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní dopĺňa právne úvahy v nasledujúcich bodoch.

23. Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo, na základe žaloby sťažovateľa, preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného, ktorý zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil personálny rozkaz 1. viceprezidenta Policajného zboru č. 26 zo dňa 29.06.2011, ktorým bol žalobca služobne zaradený v stálej štátnej službe vo funkcii starší referent špecialista protidrogového oddelenia odboru Východ ÚBOK P PZ, služobného úradu MV SR, podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z., dňom 01.07.2011 preložený k ÚBOK P PZ, služobného úradu MV SR.

24. Preskúmaním veci najvyšší súd zistil, že spor medzi účastníkmi konania sa týka výkladu § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1998 Z. z.

25. Podľa § 35 ods. 1 písm. a/ zákona č. 73/1998 Z. z., policajt v služobnom pomere sa prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia.

26. Podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z. služobný úrad vopred prerokuje s príslušným odborovým orgánom návrh na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien, zo zdravotných dôvodov alebo z dôvodu zákazu činnosti.

27. Kasačný súd v danom prípade poukazuje na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyslovený v súvisiacom konaní 8Sžo/58/2013 zo dňa 18.09.2014 vo veci preskúmania rozhodnutia žalovaného č. SLV-PS-PK-152/2011 zo dňa 30. septembra 2011, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti Personálnemu rozkazu riaditeľa Úradu boja proti organizovanej kriminalite Prezídia policajného zboru SR (ďalej len „UBOK PPZ“) č. 244 zo dňa 30. júna 2011, ktorým bol žalobca podľa ust. § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Zb. dňom 1. júla 2011 ustanovený do voľnej funkcie starší referent, špecialista protidrogového oddelenia odboru Bratislava, ÚBOK PPZ služobného úradu Ministerstva vnútra SR. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol: „Pokiaľ ide o námietku, že organizačné zmeny ku dňu vydania personálneho rozkazu č. 26 neexistovali, keďže personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 257/2011, ktorým boli vykonané systemizačné a organizačné zmeny je zo dňa 30. júna 2011, uvedenú námietku senát hodnotí ako účelovú, pretože personálny rozkaz č. 257/2011 má stanovenú účinnosť ku dňu 1. júla 2011, rovnako i personálny rozkaz č. 26 zo dňa 29. júna 2011, týkajúci sa žalobcu. Rozhodujúci pri posudzovaní zákonnosti je vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu. Do doby nadobudnutia účinnosti nevytvára personálnu zmenu policajta a nevytvára prvok ukrátenia na právach, ktorý je základnou podmienkou prieskumu zákonnosti personálneho rozhodnutia. V daných súvislostiach je nevyhnutné poukázať na to, že rozhodnutie o tom, či, kedy a aké organizačné zmeny budú vykonané v policajnom zbore, je na riadiacich pracovníkoch policajného zboru a na túto časť rozhodnutia sa vzťahuje správna úvaha. Žalobca sa preto nemôže domáhať preukazovania existencie materiálnej potreby na vykonanie organizačnej zmeny. V tejto časti je potrebné poukázať na správny právny záver krajského súdu, že „právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci...“. V tomto kontexte je potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávných vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy, vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania)

splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie“ je proti samotnej podstate služobnej prisahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t.j. že sa podriadi potrebám policajného zboru na jeho zaradenie. Pokiaľ ide o žalobcom tvrdené nedodržanie požiadavky na prerokovanie návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b/ zákona č. 73/1998 Z. z., najvyšší súd poukazuje na to, že vady v tomto procesnom postupe služobného úradu nie sú v zmysle zákona sankcionované neplatnosťou prevedenia alebo preloženia. Je potrebné poukázať na to, že zákon explicitne ustanovuje prípady neplatnosti (napr. § 227 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. pri prepúšťaní zo služobného pomeru). Prevedenie a preloženie policajta v dôsledku organizačnej zmeny nie je svojou intenzitou sankcionované neplatnosťou z dôvodu procesných väd pri prerokovaní s odborovou organizáciou. Sankcionovanie neplatnosťou najvyšší súd nezistil ani z Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Policajného zboru na rok 2011. Pokiaľ ide o námietku žalobcu týkajúcu sa jeho žaloby vedenej na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 5S 32/2012 o jeho preložení, tak súd poznamenáva, že vždy sa preskúmava každé jednotlivé rozhodnutie správneho orgánu samostatne, pričom o predchádzajúcom postupe správneho orgánu, ktoré predchádzalo vydaniu preskúmaného rozhodnutia si súd zvyčajne urobí vlastný úsudok v rámci predbežného posúdenia veci ako prejudiciálnej otázky, čo urobil aj v tomto prípade a nezistil zjavnú nezákonnosť alebo nesprávny právny postup správnych orgánov konajúcich vo veci. Navyiac, obdobná vec bola posúdená v konaní 3Sžo/40/2013, ktorá bola Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnutá dňa 20. augusta 2014 s rovnakým výsledkom ako u žalobcu. Išlo totiž o zjavne totožné žaloby, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky nezistil žiadne dôvody na odchylenie sa od záverov vyplývajúcich z rozhodnutia 3Sžo/40/2013.“

28. Vychádzajúc z uvedených právnych úvah, s ktorými sa kasačný súd stotožňuje, námietka sťažovateľa, že organizačné zmeny ku dňu vydania personálneho rozkazu č. 26 neexistovali, keďže Personálny rozkaz Ministra vnútra SR č. 257/2011, ktorým boli vykonané systemizačné a organizačné zmeny zo dňa 30.06.2011 je účelová, pretože Personálny rozkaz č. 257/2011 má stanovenú účinnosť ku dňu 01. júla 2011, rovnako i personálny rozkaz č. 26 zo dňa 29.06.2011, týkajúci sa žalobcu. Rozhodujúci pri posudzovaní zákonnosti je, ako už bolo uvedené, vznik právnych účinkov individuálneho správneho aktu. Do doby nadobudnutia účinnosti nevytvára personálnu zmenu policajta a nevytvára prvok ukrátenia na právach, ktorý je základnou podmienkou prieskumu zákonnosti personálneho rozhodnutia.

29. Kasačný súd v danom prípade poukazuje aj na vyslovené závery ohľadom prerokovania rozhodnutia o tom, či, kedy a aké organizačné zmeny budú vykonané v policajnom zbore, ktoré je vo výlučnej kompetencii riadiacich pracovníkov policajného zboru a na túto časť rozhodnutia sa vzťahuje správna úvaha. Sťažovateľ sa preto nemôže domáhať preukazovania existencie materiálnej potreby na vykonanie organizačnej zmeny. V tejto časti je potrebné poukázať na správny právny záver krajského súdu, že „právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný vzťah zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci...“. V tomto kontexte je potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávnych vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania) splnenie podmienky „nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie“ je proti samotnej podstate služobnej prisahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t. j. že sa podriadi potrebám policajného zboru na jeho zaradenie.

30. V tomto kontexte je nutné zdôrazniť, že na konanie o služobnom pomere policajtov sa nevzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb.). Postupy v predmetných konaniach sa riadia príslušnými ustanoveniami zákona č. 73/1998 Z. z. Organizačnou zmenou sa v danom prípade zrušila doterajšia funkcia, ktorú vykonával sťažovateľ a vytvorila sa nová funkcia s rovnakou náplňou činnosti v inom mieste výkonu štátnej služby. Jeho písomný súhlas s preložením nebol potrebný, pretože sa nejednalo o preloženie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby alebo na inú funkciu

v inom mieste výkonu štátnej služby alebo v inom služobnom úrade podľa § 35 ods. 7 zákona č. 73/1998 Z.z. Po preskúmaní vecí kasačný súd konštatuje, že preloženie sťažovateľa sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali Personálnym rozkazom Ministra vnútra SR č. 257 zo dňa 30.06.2011, ktorý bol základom pre Personálny rozkaz 1. viceprezidenta PZ č. 26 zo dňa 29.06.2011. Jedná sa v danom prípade o vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správneému orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, teda sú aktami internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť nie sú prameňmi práva, ale sú pre ich adresátov záväzné. V danom prípade má personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach charakter deklaratorného právneho aktu, ktorým sa účastníkovi konania formálne vyhlasuje právny stav, ktorý fakticky nastal vykonanými organizačnými a systematizačnými zmenami v štruktúre KR PZ v Košiciach, na základe Personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. 17 zo dňa 27.01.2012. V danom prípade má Personálny rozkaz 1. viceprezidenta PZ č. 26 zo dňa 29.06.2011 charakter deklaratorného právneho aktu, ktorým sa účastníkovi konania formálne vyhlasuje právny stav, ktorý fakticky nastal vykonanými organizačnými a systematizačnými zmenami v štruktúre Prezídia PZ, na základe Personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. 257 zo dňa 30.06.2011.

31. V súvislosti s námietkou nedostatočne zisteného skutkového stavu z hľadiska skúmania možnosti prevedenia na inú funkciu odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR II. ÚS 515/2016-19 zo dňa 23.06.2016, podľa ktorého „V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajti v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia. Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže „Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.“ Vzhľadom na citovaný ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže policajný zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru, potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru.“

32. Pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdené nedodržanie požiadavky na prerokovanie návrhu na prevedenie alebo preloženie policajta na inú funkciu z dôvodu organizačných zmien s príslušným odborovým orgánom podľa § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z., kasačný súd poukazuje na vyššie uvedené rozhodnutie senátu odvolacieho súdu č. k. 8Sžo/58/2013, podľa ktorého: „...vady v tomto procesnom postupe služobného úradu nie sú v zmysle zákona sankcionované neplatnosťou prevedenia alebo preloženia. Je potrebné poukázať na to, že zákon explicitne ustanovuje prípady neplatnosti (napr. § 227 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. pri prepúšťaní zo služobného pomeru). Prevedenie a preloženie policajta v dôsledku organizačnej zmeny nie je svojou intenzitou sankcionované neplatnosťou z dôvodu procesných väd pri prerokovaní s odborovou organizáciou. Sankcionovanie neplatnosťou najvyšší súd nezistil ani z Kolektívnej zmluvy vyššieho stupňa pre príslušníkov Policajného zboru na rok 2011.“

33. Ďalšie skutočnosti, ktorými sťažovateľ v kasačnej sťažnosti spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu, ako i rozhodnutia správnych orgánov boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal. Súd zistil, že kasačná sťažnosť žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

34. Ako vyplýva z obsahu bodu 27. tohto rozhodnutia, najvyšší súd prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti už riešil spor týkajúci sa skutkovo totožnej veci, v ktorom reagoval na totožné námietky (vrátane konania sp. zn. 7Sžo/89/2014). Vo svojej rozhodovacej činnosti pritom neustále poukazuje na nutnosť dodržiavať zásadu právnej istoty (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky), t. j. že v obdobných veciach je možné sa od predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu meritorne odchýliť iba, ak sa podstatne zmenili skutkové okolnosti a právny základ pre vyhlásenie súdneho rozhodnutia. Navyše s princípom právnej istoty je tesne spojená kontinuita právnych názorov súdov na riešenie obdobných vecí.

35. V súlade s citovanými ustanoveniami a vyššie uvedenými úvahami si najvyšší súd osvojil záver, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo vydané v súlade so zákonom, nebol dôvod na jeho zrušenie alebo zmenu a kasačnú sťažnosť je potrebné ako nedôvodnú zamietnuť v zmysle ust. § 461 S. s. p.

36. O trovách súdneho konania rozhodol najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 170 písm. a/ v spojení s § 467 ods. 1 S. s. p. tak, že neúspešnému sťažovateľovi nárok na náhradu trov konania nepriznal a žalovaný nemá zo zákona právo na ich náhradu.

37. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.